

*Regeling op het gebied van de invoer en
de uitvoer van goederen*
(In- en uitvoerwet)

BIJLAGE I
VAN DE MEMORIE VAN TOELICHTING

Nr. 4

Regeling betreffende de invoer, de uitvoer en de doorvoer van goederen
(In-, uit en doorvoerwet)

ONTWERP VAN WET

WIJ JULIANA, BIJ DE GRATIE GODS, KONINGIN DER NEDERLANDEN, PRINSES VAN ORANJE-NASSAU, ENZ., ENZ., ENZ.

Allen, die deze zullen zien of horen lezen, saluut! doen te weten:

Alzo Wij in overweging genomen hebben, dat het wenselijk is, mede ter vervanging van bestaande wettelijke regelingen, voorzieningen te treffen nopens het stellen van regelen, in het belang van de volkshuishouding, ter uitvoering van internationale afspraken en besluiten van volkenrechtelijke organisaties en ter bescherming van de inwendige en de uitwendige veiligheid van het land, ten aanzien van de invoer, de uitvoer en de doorvoer van goederen;

Zo is het, dat Wij, de Raad van State gehoord, en met gemeen overleg der Staten-Generaal, hebben goedgevonden en verstaan, gelijk Wij goedvinden en verstaan bij deze:

Artikel 1. 1. Deze wet verstaat onder:

goederen: naar haar aard roerende lichamelijke zaken, met uitzondering van goud en geld;

invoer van goederen: het brengen van goederen in het vrije verkeer;

uitvoer van goederen: het brengen van goederen buiten het vrije verkeer;

doorvoer van goederen: het vervoer van goederen over Nederlands grondgebied zonder deze in het vrije verkeer te brengen.

2. Zij verstaat onder invoer van goederen, uitvoer van goederen en doorvoer van goederen mede iedere handeling, die kennelijk rechtstreeks is gericht op het bewerkstelligen van onderscheidenlijk invoer, uitvoer of doorvoer.

3. Voor de toepassing van deze wet worden fabrieks-entrepots, als bedoeld in de wet van 7 juni 1919 (*Stb.* 318), als bergplaats in het vrije verkeer aangemerkt.

Artikel 2. 1. Bij algemene maatregel van bestuur, in deze wet verder genoemd invoerbesluit, onderscheidenlijk uitvoerbesluit, kunnen in het belang van de volkshuishouding regelen worden gesteld betreffende de invoer of de uitvoer van goederen.

2. De regelen kunnen onder meer inhouden:

a. een verbod van invoer onderscheidenlijk uitvoer zonder vergunning van Onze bij het besluit aangewezen Minister;

b. toekenning aan die Minister van de bevoegdheid ter zake van de invoer onderscheidenlijk de uitvoer van goederen een heffing op te leggen, alsmede, ingeval ter zake van de invoer van bepaalde goederen een heffing wordt opgelegd, ter zake van de uitvoer van die goederen dan wel van daaruit of met behulp daarvan verkregen goederen een restitutie-uitkering toe te kennen;

c. toekenning aan die Minister van de bevoegdheid vrijstelling en, op daartoe strekkend verzoek, ontheffing te verlenen.

3. De voordracht tot vaststelling, wijziging of intrekking van een invoer- of een uitvoerbesluit wordt Ons gedaan door Onze Minister, wie het rechtstreeks aangaat, en Onze Minister van Economische Zaken tezamen.

Artikel 3. Een krachtens een invoerbesluit of een uitvoerbesluit vastgestelde beschikking tot het opleggen van een heffing of het toekennen van een restitutie-uitkering of tot het verlenen van vrijstelling wordt, evenals een beschikking tot haar wijziging of intrekking, in de *Nederlandse Staatscourant* bekend gemaakt.

Artikel 4. 1. Aan vergunningen, vrijstellingen en ontheffingen als bedoeld in artikel 2 kunnen voorschriften worden verbonden. Zij kunnen ook onder beperkingen worden verleend.

2. De voorschriften, verbonden aan op invoer betrekking hebbende vergunningen, vrijstellingen of ontheffingen, kunnen de verplichting inhouden de goederen te leveren aan bij die voorschriften aan te wijzen afnemers of aan afnemers, behorende tot een daarbij aan te wijzen groep.

3. De aan vergunningen verbonden voorschriften kunnen de verplichting inhouden van de vergunning gebruik te maken.

4. De beperkingen, waaronder vergunningen worden verleend, kunnen inhouden, dat de vergunning eerst geldt, zodra een daarbij bepaalde waarborgsom op een daarbij bepaalde plaats is gestort. Voor zover zij niet heeft gediend tot het daarop verhalen van door de rechter opgelegde boeten, wordt de waarborgsom teruggegeven, zodra aannemelijk is, dat geen boete meer zal worden opgelegd.

Artikel 5. 1. Onze Minister, wie het rechtstreeks aangaat, en Onze Minister van Economische Zaken, kunnen, wanneer zij overwegen een voordracht tot vaststelling, wijziging of intrekking van een invoer- of een uitvoerbesluit te doen, in het belang van de volkshuishouding bij gemeenschappelijke beschikking, in deze wet verder genoemd invoerbeschikking, onderscheidenlijk uitvoerbeschikking, regelen stellen betreffende de invoer of de uitvoer van de betrokken goederen en in het bestaande besluit vervatte regelen buiten werking stellen.

2. De artikelen 2, tweede lid, 3 en 4 zijn van overeenkomstige toepassing.

Artikel 6. 1. Een invoer- en een uitvoerbeschikking worden, evenals een beschikking tot haar wijziging of intrekking, in de *Nederlandse Staatscourant* bekend gemaakt.

2. Een invoer- en een uitvoerbeschikking zijn van kracht gedurende een daarbij te bepalen termijn van ten hoogste zes maanden.

3. Zij houden op van kracht te zijn, wanneer ten aanzien van de betrokken goederen een invoer- onderscheidenlijk uitvoerbesluit in werking treedt.

Artikel 7. 1. Onze bevoegde Minister kan een vergunning of een ontheffing intrekken, indien de te harer verkrijging verstrekte gegevens zodanig onjuist of onvolledig blijken, dat op de aanvraag een andere beslissing zou zijn genomen, als bij de beoordeling daarvan de juiste omstandigheden volledig bekend waren geweest.

2. Hij kan een door hem aan te wijzen groep vergunningen of ontheffingen intrekken, indien dit naar zijn oordeel op grond van buitengewone omstandigheden noodzakelijk is.

3. Een intrekking krachtens het eerste lid wordt aan de betrokkenen onder opgave van redenen schriftelijk medegedeeld.

Een intrekking krachtens het tweede lid wordt in de *Nederlandse Staatscourant* bekend gemaakt.

Artikel 8. 1. Onze Ministers kunnen hun bevoegdheden tot het verlenen en intrekken van vergunningen, vrijstellingen en ontheffingen, alsmede tot het opleggen van heffingen en het toekennen van restitutie-uitkeringen, met uitzondering van de bevoegdheid bedoeld in artikel 7, tweede lid, in een door hen te bepalen omvang overdragen aan het bestuur van een product-, een hoofdbedrijf- of een bedrijfsschap en de uitoefening dier bevoegdheden aan door hen te stellen regelen binden.

2. Een krachtens het eerste lid vastgestelde beschikking wordt, evenals een beschikking tot haar wijziging of intrekking, in de *Nederlandse Staatscourant* bekend gemaakt.

Artikel 9. 1. Hetgeen is verschuldigd ingevolge het krachtens artikel 2, tweede lid, onder *b*, of 5, tweede lid, opleggen van een heffing kan, verhoogd met de op de invordering vallende kosten, door degene, die tot het opleggen van heffingen bevoegd is, worden ingevorderd bij dwangbevel, medebrengend het recht van parate executie. Geen invordering geschiedt dan nadat de schuldenaar tot betaling is aangemaand.

2. Het dwangbevel wordt betekend en ten uitvoer gelegd op de wijze, bij het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering ten aanzien van vonnissen en authentieke acten voorgeschreven.

3. Tegen een dwangbevel, ten verzoeken van de Staat betekend, staat gedurende dertig dagen na de betekening verzet open door dagvaarding van de Staat. Het verzet stuit de aanvang of de voortzetting van de tenuitvoerlegging niet, behoudens dat de geëxecuteerde bevoegd is op het verzet in kort geding door de president van de arrondissementsrechtbank te doen beslissen.

Artikel 10. 1. Bij algemene maatregel van bestuur kunnen ter uitvoering van internationale afspraken of besluiten van volkenrechtelijke organisaties dan wel ter bescherming van de inwendige of de uitwendige veiligheid van het land regelen worden gesteld betreffende de invoer, de uitvoer of de doorvoer van goederen.

2. De voordracht tot vaststelling, wijziging of intrekking van een maatregel als bedoeld in het eerste lid wordt Ons gedaan door Onze Minister, wie het aangaat, Onze Minister van Buitenlandse Zaken dan wel, zo het de inwendige of de uitwendige veiligheid van het land betreft, Onze Minister van Binnenlandse Zaken, onderscheidenlijk Onze Minister van Oorlog en van Marine, en Onze Minister van Economische Zaken tezamen.

3. Onze in het tweede lid genoemde Ministers kunnen, wanneer zij overwegen een voordracht tot vaststelling, wijziging

of intrekking van een maatregel als bedoeld in het eerste lid te doen, ter uitvoering van internationale afspraken of besluiten van volkenrechtelijke organisaties dan wel ter bescherming van de inwendige of de uitwendige veiligheid van het land, bij gemeenschappelijke beschikking regelen stellen betreffende de invoer, de uitvoer of de doorvoer van de betrokken goederen en in de bestaande maatregel vervatte regelen buiten werking stellen.

4. De artikelen 2, tweede lid, 3, 4, 6, 7 en 9 zijn van overeenkomstige toepassing.

Artikel 11. Ter bestrijding van de uit de uitvoering dezer wet voortvloeiende kosten kan Onze Minister van Economische Zaken, met inachtneming van daaromtrent bij algemene maatregel van bestuur te stellen regelen, bepalen, dat ter zake van het aanvragen of aanvaarden van een vergunning of ontheffing een door hem vast te stellen bedrag moet worden betaald.

Artikel 12. 1. Bij algemene maatregel van bestuur kunnen nadere voorschriften worden gegeven ter bevordering van een goede uitvoering van deze wet.

2. Een gedraging in strijd met een dergelijk voorschrift is een strafbaar feit, voor zover uitdrukkelijk als zodanig aangeduid.

Artikel 13. Het is verboden ter zake van een aanvraag om een vergunning of een ontheffing onjuiste of onvolledige gegevens te verstrekken.

Artikel 14. De Wet op de economische delicten (*Stb.* 1950, K 258) wordt gewijzigd als volgt:

a. in artikel 1, onder 1°, wordt aan het slot een nieuw punt opgenomen, luidende:

„*m.* de In-, uit- en doorvoerwet;”;

b. in artikel 1, onder 3°, vervallen de punten *a* en *g*;

c. in artikel 6, eerste lid, wordt onder 1° en onder 3° in plaats van: „onder 3°, sub *g*, *h* en *i*,” gelezen: „onder 3°, sub *h* en *i*;”;

d. in artikel 59, eerste lid, onder 1° en onder 2°, vervalt: „, en 3°, onder *g*”;

e. de artikelen 65 en 67 vervallen.

Artikel 15. De Landbouwwet (*Stb.*) wordt gewijzigd als volgt:

A

In artikel 4 wordt na punt *a* een nieuw punt opgenomen, luidende:

„*b.* de inkomsten, welke voortvloeien uit heffingen ter zake van de invoer of de uitvoer van producten krachtens artikel 2 of 5 van de In-, uit- en doorvoerwet;”

en worden de punten *b* en *c* opvolgend *c* en *d*.

B

In artikel 5 wordt na punt *a* een nieuw punt opgenomen, luidende:

„*b.* de uitgaven, welke voortvloeien uit restitutie-uitkeringen ter zake van de invoer of de uitvoer van producten krachtens artikel 2 of 5 van de In-, uit- en doorvoerwet;”

en worden de punten *b* en *c* opvolgend *c* en *d*.

C

Artikel 18, tweede lid, wordt gelezen:

„2. De in het eerste lid bedoelde regelen worden slechts vastgesteld, indien zulks naar het oordeel van Onze Minister noodzakelijk is in verband met een aan artikel 13, 14, 15, 17 of 21, gegeven toepassing of een krachtens artikel 2 of 5 van de In-, uit- en doorvoerwet opgelegde heffing ter zake van de invoer of de uitvoer van producten.”

D

Hoofdstuk V vervalt.

E

De aanhef van artikel 48, eerste lid, wordt gelezen:

„1. Hetgeen krachtens de artikelen 13 en 14 is verschuldigd

Artikel 16. De volgende regelingen worden ingetrokken:

- a. de wet van 3 Augustus 1914 (*Stb.* 344);
- b. de Crisisuitvoerwet (*Stb.* 1931, 553);
- c. de Retorsiewet (*Stb.* 1933, 417);
- d. de Invoernoodwet 1939 (*Stb.* 639 R);
- e. het Besluit Regeling In- en Uitvoer 1944 (*Stb.* E 80).

Artikel 17. Vergunningen, verleend krachtens artikel 42 van de Landbouwwet of, indien zodanige vergunning niet was vereist, krachtens het Besluit Regeling In- en Uitvoer 1944, worden, voor zover zij haar gelding nog niet hebben verloren, geacht te zijn verleend op grond van deze wet.

Artikel 18. Deze wet kan worden aangehaald als: „In-, uit- en doorvoerwet”.

Artikel 19. Deze wet treedt in werking op een door Ons te bepalen tijdstip.

Lasten en bevelen, dat deze in het *Staatsblad* zal worden geplaatst, en dat alle Ministeriële Departementen, Autoriteiten,

Colleges en Ambtenaren, wie zulks aangaat, aan de nauwkeurige uitvoering de hand zullen houden.

Gegeven

De Minister van Economische Zaken,

*De Minister van Landbouw, Visserij
en Voedselvoorziening,*

De Minister van Buitenlandse Zaken,

De Minister zonder Portefeuille,

De Minister van Binnenlandse Zaken,

De Minister van Financiën,

De Minister van Oorlog en van Marine,

*De Minister van Wederopbouw
en Volkshuisvesting,*

De Minister van Verkeer en Waterstaat,

*De Minister van Sociale Zaken
en Volksgezondheid,*

MEMORIE VAN TOELICHTING

§ 1. Inleiding

Het onderhavige wetsontwerp houdt op de eerste plaats een regeling in betreffende de invoer en de uitvoer in het belang der volkshuishouding. Daarnaast geeft het een regeling betreffende de invoer, de uitvoer en de doorvoer ter uitvoering van internationale afspraken en besluiten van volkenrechtelijke organisaties en ter bescherming van de inwendige en de uitwendige veiligheid van het land, een materie, die met de eerste, vooral ook in de praktische toepassing, nauw verweven is. De eerste vier paragrafen dezer toelichting betreffen in hoofdzaak de eerste materie, de tweede wordt in § 5 behandeld.

De ondergetekenden menen er goed aan te doen om, alvorens over te gaan tot een uiteenzetting van de inhoud van het wetsontwerp, een beschouwing te wijden aan de verhouding daarvan tot de doelstellingen van de Regering op het gebied van de economische betrekkingen met het buitenland.

Zij achten de groeiende internationale economische samenwerking en de daarmee nagestreefde opheffing van handelsbelemmeringen voor de wereldeconomie en bij uitstek voor Nederland van groot belang. Zeer zeker is op dit terrein in de afgelopen jaren in feite reeds veel bereikt. Te dezen kan onder meer worden gewezen op de resultaten, verkregen in het kader van de Benelux, de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal (E.G.K.S.), de Organisatie voor Europese Economische Samenwerking (O.E.E.S.) en de Algemene Overeenkomst inzake Tarieven en Handel (G.A.T.T.). Voor ogen dient echter te worden gehouden, dat er nog een vrij ruim terrein is, dat niet door internationale verplichtingen wordt bestreken. Te wijzen valt hier b.v. op het feit, dat niet alle landen deelnemen aan de G.A.T.T., dat de in het kader daarvan bereikte bindingen ten aanzien van invoerheffingen niet op de gehele invoer van de deelnemende landen betrekking hebben en dat een volledige liquidatie van kwantitatieve invoerrestricties niet kon worden doorgevoerd in de G.A.T.T. en O.E.E.S. en zelfs, althans voorlopig, niet in de Benelux.

Nederland zal naar de mening van de ondergetekenden in de toekomst met kracht moeten blijven streven naar een verdere internationale opheffing van handelsbelemmeringen. Zolang echter op economisch gebied geen volledige samenwerking en vrijheid in de betrekkingen tussen alle landen der wereld is verzekerd, is het voor de Regering noodzakelijk te beschikken over voldoende handelspolitieke bevoegdheden. Het ligt in de lijn van de Nederlandse opvattingen en het is ook in het Nederlandse belang daarvan een zo beperkt mogelijk gebruik te maken. Wanneer het echter noodzakelijk is ter verdediging van de Nederlandse belangen handelend op te treden, moeten de mogelijkheden daartoe beschikbaar zijn en moeten de nodige maatregelen in het algemeen op korte termijn kunnen worden genomen. Het is met het oog hierop en mede in verband met de verwachting, dat de internationale economische en monetaire verhoudingen ook in de toekomst gecompliceerd en voortdurend aan wijzigingen onderhevig zullen blijven, dat de ondergetekenden het niet wel uitvoerbaar achten over te schakelen op een systeem, waarbij de te nemen maatregelen telkenmale zouden moeten worden genomen bij afzonderlijke wetten, die betrekking hebben op een bepaalde sector van de in- of uitvoer dan wel op een bepaald land of een bepaalde groep van landen. Zij menen, dat het noodzakelijk is bij één wet de nodige bevoegdheden te leggen in handen van de Kroon en, voor wat het nemen van voorlopige maatregelen betreft, van de betrokken Ministers.

Wat de aard van de handelspolitieke middelen betreft, biedt het wetsontwerp een zekere verscheidenheid van mogelijkheden. De ondergetekenden zijn van mening, dat een dergelijke verscheidenheid onmisbaar is. Immers wanneer het noodzakelijk is in een bepaald geval in de vrijheid van in- en uitvoer in te grijpen, zal het van de omstandigheden afhangen, welk middel daartoe in dat geval het meest geschikt is. Zo kan in het ene geval een heffing op de invoer een meer effectief middel zijn, in het andere geval een kwantitatieve beperking van de invoer. Anderzijds moet er rekening mede worden gehouden, dat in het gecompliceerde samenstel van

internationale rechten en verplichtingen op economisch gebied het gebruik van bepaalde handelspolitieke middelen in het ene geval verboden, in het andere niet verboden dan wel uitdrukkelijk geoorloofd is. Zo moet er ten aanzien van verschillende produkten rekening mede worden gehouden, dat de mogelijkheid van het opleggen van heffingen beperkt is door de tariefbinding in het kader van de G.A.T.T., terwijl anderzijds bij voorbeeld in het kader van de O.E.E.S. ten aanzien van zeer vele produkten kwantitatieve invoerrestricties niet meer geoorloofd zijn.

De belangen, ter behartiging waarvan met gebruik van de voorgestelde bevoegdheden handelend moet kunnen worden opgetreden, kunnen moeilijk uitputtend worden opgesomd. De ondergetekenden menen er echter goed aan te doen hieronder een omschrijving te geven van een aantal der voornaamste doeleinden, waarvoor de Regering bij voortdurend zal moeten kunnen beschikken over voldoende middelen om, uiteraard indien en voor zover de omstandigheden daartoe noodzakelijk en voor zover de internationale verplichtingen dit toelaten, te kunnen optreden.

Op de eerste plaats dient hier te worden genoemd het tegengaan van onaanvaardbare handelspraktijken, zoals dumping. De mogelijkheid om ook bij invoer van industriële produkten tegen dumping te kunnen optreden door middel van een heffing zal naar de mening van de ondergetekenden voorzien in een ernstige leemte.

Voorts moet het van belang worden geacht te kunnen optreden tegen de invoer van produkten, waarvan de prijs bij de export dan wel in de interne gang van het produktieproces zodanig zou zijn gesubsidieerd in het buitenland, dat een dergelijke invoer ernstige schade zou toebrengen aan de Nederlandse bedrijven.

Verder dient gewezen te worden op het belang, dat in geval van schaarste kan worden gewaarborgd, dat de Nederlandse volkshuishouding van de noodzakelijke goederen wordt voorzien. Daartoe moet het mogelijk zijn op korte termijn maatregelen te nemen bij voorbeeld ter beperking van de export van schaarse goederen. De sterke schommelingen, die zich blijken de ervaring van de afgelopen jaren in de internationale economische situatie kunnen voordoen, maken het noodzakelijk, dat ter zake op zeer korte termijn maatregelen kunnen worden genomen.

Van belang is ook het creëren van werkgelegenheid en het bevorderen van de harmonische ontwikkeling van het Nederlandse productieapparaat. In dit verband kan het onder bepaalde omstandigheden gewenst zijn een jonge industrie voor een korte periode te beschermen tegen een onevenredig zware concurrentie van reeds langer gevestigde buitenlandse ondernemingen, ten einde haar in de gelegenheid te stellen de eerste moeilijkheden te overwinnen.

Voorts kan het ter bescherming van de Nederlandse exportbelangen gewenst zijn de invoer te kunnen beperken uit landen, die bij hun handelspolitiek het „do ut des” beginsel volgen. De ervaringen na de tweede wereldoorlog hebben bewezen, dat een zo uitgebreid mogelijk arsenaal van handelspolitieke bevoegdheden vooralsnog onmisbaar is om de Nederlandse belangen in het verkeer met andere landen voldoende tot hun recht te kunnen doen komen. Het beschikken over de nodige bevoegdheden is overigens als zodanig ook in de internationale verhoudingen somtijds reeds een element, waarvan de waarde niet miskend kan worden.

Tenslotte kan het van belang zijn te verzekeren, dat eventueel beperkte in- of uitvoermogelijkheden redelijk worden verdeeld over de ondernemingen, die aan de in- of uitvoer geheel of ten dele haar bestaan ontleenen.

De ondergetekenden zijn van mening, dat reeds de opsomming van bovenbedoelde belangen de noodzaak aantoonde, dat de Regering de beschikking over wettelijke bevoegdheden op het gebied van in- en uitvoer behoudt. Zij willen er echter uitdrukkelijk op wijzen, dat de ontworpen wet zelf geen regelen stelt, doch uitsluitend bevoegdheden verleent om, waar dit noodzakelijk is, te kunnen optreden.

Zij zullen, overtuigd van het belang van een ruime concurrentie voor een gezonde en krachtige ontwikkeling van het Nederlandse bedrijfsleven, er naar streven van de te verlenen bevoegdheden een zo beperkt mogelijk gebruik te maken. Voorts zullen zij trachten te bereiken, dat in samenwerking met andere landen steeds meer internationale regelingen tot stand komen, die het eenzijdig ingrijpen in de in- en uitvoer op een zo breed mogelijk terrein ongeoorloofd of overbodig maken.

§ 2. De verhouding tot andere wettelijke regelingen

De hantering van de bij de ontworpen wet te verlenen bevoegdheden zal in feite voorshands neerkomen op een bestendiging van de huidige praktijk ten aanzien van de in- en uitvoer, die tot dusverre gebaseerd is op het Besluit Regeling In- en Uitvoer 1944 (*Stb.* E 80) en, voor wat betreft de sectoren van landbouw, visserij en voedselvoorziening, op het Monopoliebesluit Voedselvoorziening (*Stcrt.* 1941, 135). Ten aanzien van laatstgenoemd besluit willen de ondergetekenden volstaan met te verwijzen naar de memorie van toelichting op het ontwerp Landbouwwet (Gedrukte Stukken).

Het Besluit Regeling In- en Uitvoer 1944, dat op 4 September 1944 te Londen is tot stand gekomen, had, zoals uit de considerans blijkt, ten doel voorlopige maatregelen te treffen ten aanzien van de in- en uitvoer van goederen in en uit Nederland, zulks met het oog op de bij en na de bevrijding van het Rijk in Europa te verwachten buitengewone omstandigheden.

De inhoud van het besluit heeft het karakter van een machtigingsregeling, waarbij aan de Minister, onder wie deze materie ressorteert, de bevoegdheid is verleend ten aanzien van de in- en uitvoer regelen te stellen in het belang van de in- en uitwendige veiligheid van het Koninkrijk, van de oorlogsvoering of van de bescherming, dan wel van het herstel van de volkshuishouding van het Koninkrijk, voor zover dat naar zijn oordeel noodzakelijk is.

Van deze bevoegdheid maakte in 1945 de toenmalige Minister van Handel, Nijverheid en Landbouw gebruik door het uitvaardigen van de In- en Uitvoerverbodenbeschikking 1945 (*Stcrt.* 7), waarbij de invoer en uitvoer van goederen zonder vergunning werd verboden. Deze beschikking is thans nog van kracht.

Gelet op de in § 1 omschreven doelstelling van de ontworpen wet: het treffen van een regeling ten aanzien van de in- en uitvoer van goederen in het belang der volkshuishouding, zullen bij haar in werking treden de volgende wettelijke regelingen kunnen vervallen:

de wet van 3 Augustus 1914 (*Stb.* 344), strekkende tot bescherming van de levensbelangen van het Rijk in tijden van buitengewone internationale spanning, alsmede in geval van oorlogsgevaar of oorlog;

de Crisisuitvoerwet (*Stb.* 1931, 553), strekkende tot bescherming van de Nederlandse uitvoerhandel tegen landen, die de invoer van bepaalde goederen uit Nederland aan beperkende maatregelen onderwerpen;

de Retorsiewet (*Stb.* 1933, 417), strekkende tot bescherming van de Nederlandse handelsbelangen tegen landen, waarmee Nederland geen handelsverdrag heeft en die Nederland ongunstiger dan andere landen behandelen, dan wel op een wijze, die in strijd is te achten met de levensbelangen des lands;

de Invoernoodwet 1939 (*Stb.* 639 R), houdende regeling betreffende de invoer van goederen in tijden van oorlog, oorlogsgevaar of andere buitengewone omstandigheden.

Het is tenslotte gewenst op deze plaats nog de verhouding aan te geven tussen de ontworpen wet enerzijds en de deviezenwetgeving alsmede de in- en uitvoerwetgeving in de agrarische sector anderzijds. Naast het Besluit Regeling In- en Uitvoer 1944 bestaan thans nog het Deviezenbesluit 1945 (*Stb.* F 222) en het Monopoliebesluit Voedselvoorziening. In- en uitvoertransacties zijn onder de huidige omstandigheden feitelijk gebonden aan een invoer- onderscheidenlijk uitvoervergunning, aan een deviezenvergunning, en — voor wat betreft vele

producten in de agrarische sector — aan een monopolie-machtiging. In de praktijk levert dit geen moeilijkheden op, aangezien de beoordeling, of een invoer- of uitvoervergunning, een deviezenvergunning en, zo nodig, een monopolie-machtiging voor een bepaalde transactie kunnen worden verleend, als één handeling door dezelfde instantie geschiedt en de vergunningen c.q. machtiging zelfs in één document zijn vervat. Het ligt in de bedoeling deze opzet, voor wat betreft de verhouding tussen de deviezenwetgeving en de economische in- en uitvoerwetgeving, te handhaven, hetgeen betekent, dat een deviezenregeling, zolang deze gehandhaafd blijft, haar zelfstandigheid ten opzichte van de ontworpen wet zal behouden. Het moet ook in principe mogelijk zijn in de toekomst een deviezenregiem af te schaffen, terwijl een in- en uitvoerregiem gehandhaafd blijft (bij voorbeeld in de vorm van contingentering van de invoer van enkele artikelen); ook de omgekeerde situatie is denkbaar.

Wat betreft de regeling van de in- en uitvoer in de agrarische sector kan worden opgemerkt, dat in eerste instantie de feitelijke inhoud van de regeling van het Monopoliebesluit Voedselvoorziening zal worden vervangen door een voorlopige regeling in de Landbouwwet. Zoals blijkt uit de memorie van toelichting op het ontwerp dier wet ligt het echter in de bedoeling, dat uiteindelijk de regeling betreffende de in- en uitvoer in de agrarische sector zal worden gebaseerd op de wet, die bij aanneming van het onderhavige ontwerp tot stand zal komen. Met het oog hierop worden in artikel 15 van het ontwerp de op de in- en uitvoer betrekking hebbende bepalingen van de Landbouwwet ingetrokken en enkele met een en ander verband houdende wijzigingen in die wet aangebracht.

§ 3. De inhoud van het wetsontwerp

Bij het in- en uitvoerbeleid zijn uiteraard verschillende Ministers meer of minder nauw betrokken. In de eerste plaats zijn dit wel, wat de economische zijde van dat beleid betreft, de Ministers van Economische Zaken en van Landbouw, Visserij en Voedselvoorziening. Elk van beiden dient ook bij totstandkoming van het onderhavige wetsontwerp zijn directe verantwoordelijkheid te behouden voor wat betreft de behartiging van de belangen van de in- en uitvoer in zijn sector, gegeven de nauwe verbondenheid van het in- en uitvoerbeleid met het zuiver binnenlandse beleid. Met het oog hierop is in artikel 2, derde lid, bepaald, dat de voordracht tot vaststelling, wijziging of intrekking van een invoer- of uitvoerbesluit in de eerste plaats moet uitgaan van de Minister, wie het aangaat. De Minister van Economische Zaken vervult bij het in- en uitvoerbeleid echter bovendien een centrale functie, aangezien hij belast is met de coördinatie van het buitenlands economisch beleid. Met het oog hierop is in genoemd artikellid bepaald, dat bedoelde voordracht tevens dient uit te gaan van de Minister van Economische Zaken. Ten aanzien van de in artikel 5 bedoelde voorlopige maatregelen is dienovereenkomstig bepaald, dat deze bij gemeenschappelijke beschikking van de Minister, wie het aangaat, en de Minister van Economische Zaken wordt getroffen.

De voornaamste bevoegdheden, die de voorgestelde regeling verleent, zijn:

- a. tot het verbieden van de in- of uitvoer van goederen behoudens vergunning (artikel 2, tweede lid, onder a);
- b. tot het stellen van andere regelen betreffende de in- of uitvoer van goederen (artikel 2, eerste lid);
- c. tot het opleggen van heffingen ter zake van de in- of uitvoer van goederen (artikel 2, tweede lid, onder b).

Ad a. Het verbieden van de in- of uitvoer van goederen behoudens vergunning.

De ontworpen wet verleent aan de Kroon de bevoegdheid de in- en uitvoer bij algemene maatregel van bestuur te verbieden behoudens voor zover daarvoor vergunning is verleend door de daarbij aangewezen Minister. De bevoegdheid tot het invoeren van een vergunningstelsel is dus voorbehouden aan

de Kroon. Indien de Kroon van deze bevoegdheid gebruik maakt, is de Minister gerechtigd het vergunningstelsel feitelijk toe te passen.

Wil men de in- of uitvoer van bepaalde goederen of van goederen, afkomstig van of bestemd voor een bepaald land, aan controle onderwerpen, dan kan dit in principe langs tweeërlei weg bereikt worden. Men kan eerstens volstaan met de in- of uitvoer van alleen die goederen van een vergunning afhankelijk te stellen en de in- of uitvoer overigens vrij laten; in dit geval bepaalt de Kroon hoever het vergunningstelsel zich zal uitstrekken. Men kan echter ook de in- of uitvoer van alle goederen aan een vergunning binden en dan de afgifte van vergunningen liberaal doen geschieden of vrijstelling verlenen in die sectoren, waarvoor regeling van de in- of uitvoer in feite niet nodig is. Wordt deze weg gevolgd, dan wordt het bepalen van de feitelijke omvang der in- of uitvoerrestricties overgelaten aan de Minister.

Aangezien de ontworpen wet beide mogelijkheden biedt, menen de ondergetekenden er goed aan te doen reeds thans mede te delen, dat zij voornemens zijn om, indien het wetsontwerp wordt aanvaard, de totstandkoming te bevorderen van een algemene maatregel van bestuur, waarbij de huidige situatie wordt gecontinueerd, dat wil zeggen, dat de in- en uitvoer van alle goederen formeel aan een stelsel van vrijstellingen en vergunningen onderworpen blijft. Zij zijn van mening, dat de huidige situatie op het gebied van de in- en uitvoer deze, hoewel formeel ingrijpende, procedure noodzakelijk maakt. Immers de wenselijkheid om de in- en uitvoer een zo groot mogelijke mate van vrijheid te laten, leidt bij de voortdurende veranderingen in de internationaal-economische verhoudingen tot zodanige frequente aanpassingen wat de feitelijke vrijheid onderscheidenlijk gebondenheid betreft, dat het niet wel doenlijk zou zijn bij iedere verandering een in- of uitvoerbesluit als in artikel 2 bedoeld vast te stellen of een reeds geldend besluit te wijzigen.

Zoals hierboven reeds is opgemerkt kan de Minister bij een binden van de in- en uitvoer van alle of van bepaalde goederen aan een stelsel van vrijstellingen en vergunningen die in- en uitvoer feitelijk reguleren door voor de ongewenste transacties vergunning te weigeren en voor die transacties, waartegen geen bezwaar bestaat, waar mogelijk — indien zij in bepaalde categorieën zijn samen te vatten — vrijstelling als bedoeld in artikel 2, tweede lid, onder c, dan wel — waar dit niet mogelijk is — incidenteel vergunning te verlenen. Wat de eerste mogelijkheid betreft, kunnen uit de huidige praktijk als voorbeelden van toepassing in de industriële sector worden genoemd de meldingsprocedure voor zendingen tot f 10 000 per zending bij invoer uit en uitvoer naar een groot aantal landen van zeer vele goederen, de vrijstelling voor dezelfde transacties van zendingen beneden f 200 en de vrijstelling voor verschillende speciale vormen van goederenverkeer zoals b.v. monsterzendingen. Het ligt uiteraard in de bedoeling deze regelingen feitelijk te handhaven en waar mogelijk uit te breiden.

Hierboven werd het voornemen geuit in de naaste toekomst de bestaande toestand te continuëren, dat wil zeggen een stelsel van vrijstellingen en vergunningen als formele basis van het in- en uitvoerregiem te handhaven. Er zal echter uiteraard naar gestreefd worden, waar enigszins mogelijk, verdere vereenvoudiging in de procedure aan te brengen, zodat een zo soepel en snel mogelijke gang van zaken voor de in- en uitvoer wordt bereikt. Het is zeer wel mogelijk, dat de situatie zich na verloop van enige tijd zodanig wijzigt, dat ook formeel een minder ingrijpende procedure kan worden toegepast, in die zin, dat slechts die sectoren formeel aan een stelsel van vrijstellingen en vergunningen onderworpen blijven waar dat feitelijk nodig is, terwijl de in- en uitvoer overigens formeel vrijstelling noch vergunning zal behoeven.

Bij een dergelijke toepassing van de ontworpen wet zal het echter kunnen voorkomen, dat op zeer korte termijn in een regeling betreffende de in- of uitvoer van bepaalde goederen (eventueel goederen afkomstig van of bestemd voor bepaalde

landen) moet worden voorzien. Omdat alsdan de totstandkoming van een algemene maatregel van bestuur te lange tijd zou kunnen vergen en het uitblijven van een regeling wellicht onherstelbare schade zou kunnen medebrengen, is in de artikelen 5 en 6 de mogelijkheid geopend, dat een voorlopige maatregel wordt getroffen in afwachting van de totstandkoming van het in- of uitvoerbesluit. De met toepassing van deze bevoegdheid vast te stellen in- of uitvoerbeschikking zal voor ten hoogste zes maanden van kracht zijn.

Ad b. Het stellen van andere regelen betreffende in- of uitvoer.

In het algemeen zal regeling van de in- of uitvoer, waar noodzakelijk, kunnen geschieden door in- of uitvoer zonder vergunning te verbieden. De mogelijkheid is echter niet uitgesloten, dat te zijner tijd zal kunnen worden volstaan met regelen, waaraan niet een vergunningstelsel ten grondslag ligt. Te denken valt hier bijvoorbeeld aan een regeling, waarbij het overleggen van documenten wordt geëist, dan wel, in die gevallen, waarin bijzondere omstandigheden dit noodzakelijk zouden maken, kwaliteitseisen worden gesteld of maximum- of minimumprijzen worden bepaald.

Voor het stellen van deze regelen geldt *mutatis mutandis* hetzelfde als voor de in- en uitvoerverboden; van een vergunning is hierbij uiteraard geen sprake, wel kan ontheffing worden verleend.

Artikel 2, eerste lid, verleent aan de Kroon de bevoegdheid regelen te stellen. Ingevolge het tweede lid, onder *c*, kan aan de Minister de bevoegdheid worden gegeven voor bepaalde categorieën van gevallen vrijstelling te verlenen van de door de Kroon gestelde regelen. Laatstgenoemde bepaling opent ook de mogelijkheid in incidentele gevallen ontheffing te verlenen.

De artikelen 5 en 6 stellen de Minister in staat om bij wijze van voorlopige voorziening regelen betreffende de in- of uitvoer te stellen.

Ad c. Het opleggen van heffingen ter zake van in- of uitvoer.

Een nieuw element in de voorgestelde wet vormt de mogelijkheid om — hetgeen in de agrarische sector reeds langere tijd mogelijk is — ook in de industriële sector ter zake van de in- en uitvoer heffingen op te leggen. De bevoegdheid daartoe kan op grond van artikel 2, tweede lid, onder *b*, bij een in- of uitvoerbesluit worden toegekend aan de daarbij aangewezen Minister.

De ondergetekenden verhelen zich niet, dat hierdoor de Kroon gemachtigd zal worden een zeer verstrekkende bevoegdheid aan de Minister te verlenen. Zij achten het evenwel noodzakelijk, dat de Kroon de mogelijkheid daartoe bezit, waardoor op korte termijn tot het opleggen van heffingen zal kunnen worden overgegaan. Het kan naar hun mening onder meer gewenst zijn, dat de Minister van deze bevoegdheid gebruik maakt ter egalisatie van de prijzen van buitenlandse en binnenlandse goederen indien deze prijzen, voor wat een bepaald land of een bepaald product betreft, zodanig zouden verschillen, dat daaruit ernstige moeilijkheden voor de Nederlandse economie zouden voortvloeien. Naast de noodzaak om eventuele dumping door een heffing te kunnen tegengaan zouden de ondergetekenden als argument voor de toekenning van hogerbedoelde bevoegdheid willen aanvoeren, dat het mogelijk moet zijn om, indien gewenst, een heffing te leggen op de invoer van producten, die in het buitenland zijn voortgebracht onder voorwaarden, die sterk afwijken van de Nederlandse.

De artikelen 5 en 6 stellen de Minister in staat bij wijze van voorlopige voorziening heffingen op te leggen.

§ 4. *Uitvoering van de wet*

In het systeem van de ontworpen wet wordt de bevoegdheid tot het verlenen van vergunning, ontheffing en vrijstelling en tot het opleggen van heffingen toegekend aan de betrokken Ministers.

Artikel 8 maakt het mogelijk deze bevoegdheden over te dragen aan een publiekrechtelijk bedrijfslichaam. Wordt hiertoe

overgegaan, dan zal de betrokken Minister daarbij richtlijnen kunnen geven aangaande de uitoefening der overgedragen bevoegdheden.

Uiteraard kunnen de Ministers de onderhavige bevoegdheden, zolang overdracht daarvan aan een publiekrechtelijk bedrijfslichaam niet opportuun is, namens hen doen uitoefenen door een daartoe door hen aangewezen instantie, zoals bijvoorbeeld de Centrale Dienst voor In- en Uitvoer.

§ 5. *Regeling van de in-, uit- en doorvoer van goederen ter uitvoering van internationale afspraken en besluiten van volkenrechtelijke organisaties of ter bescherming van de in- en uitwendige veiligheid van het land*

De ondergetekenden achten het gewenst, dat in dit wetsontwerp tevens voorzien wordt in de mogelijkheid tot regeling van de in-, uit- en doorvoer van goederen ter uitvoering van internationale afspraken of besluiten van volkenrechtelijke organisaties of ter bescherming van de in- of uitwendige veiligheid van het land.

In de eerste plaats achten zij dit noodzakelijk ten behoeve van de internationale economische samenwerking. Indien bijvoorbeeld de Hoge Autoriteit van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal beperkende maatregelen ten aanzien van de in- en uitvoer zou treffen, moeten de Regeringen der deelnemende landen deze onmiddellijk ten uitvoer kunnen leggen en dus over de nodige bevoegdheid daartoe beschikken. Ook de handelspolitieke samenwerking in het kader van de Benelux brengt mede, dat de Regering over de bevoegdheid moet beschikken om de velerlei daaruit voortvloeiende afspraken op het gebied van de in- en uitvoerpolitiek, niet alleen wat het onderling verkeer, maar ook wat het verkeer met derde landen betreft, onverwijld ten uitvoer te leggen.

Ook een regeling van de doorvoer kan in bepaalde omstandigheden noodzakelijk zijn in het kader van de internationale economische samenwerking. Te denken valt hier bijvoorbeeld aan het geval, dat een aantal landen een gemeenschappelijke uitvoerregeling toepast (zoals bijvoorbeeld in de Benelux en in de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal), waarbij de uitvoer van bepaalde goederen van het ene naar het andere deelnemende land vrij is, doch de uitvoer naar niet-deelnemende landen gemeenschappelijk wordt beperkt. Een sluitend systeem voor een dergelijke regeling, waarbij de normale handel zo weinig mogelijk wordt belemmerd, kan slechts gevonden worden, indien voor dergelijke goederen, afkomstig van een deelnemend land, de doorvoer via Nederland naar derde landen aan regelen kan worden gebonden en zo nodig verboden.

Niet minder belangrijk achten de ondergetekenden de mogelijkheid tot regeling van de in-, uit- en doorvoer in het belang van de internationale politieke samenwerking. Als actueel voorbeeld van de wenselijkheid, dat over bevoegdheden ter zake wordt beschikt, willen zij noemen de in internationaal verband uitgeoefende controle op de bestemming van strategische goederen, in het kader waarvan de betrokken landen niet slechts de eigen uitvoer maar ook de doorvoer moeten kunnen controleren.

De wenselijkheid de in-, uit- en doorvoer ook te kunnen regelen ter bescherming van de in- en uitwendige veiligheid van het land behoeft naar het oordeel van de ondergetekenden geen nadere motivering.

Artikel 10 opent de mogelijkheid tot regeling van de in-, uit- en doorvoer ter uitvoering van internationale afspraken of besluiten van volkenrechtelijke organisaties dan wel ter bescherming van de inwendige of de uitwendige veiligheid van het land. Uiteraard is hier de medewerking van de Minister van Buitenlandse Zaken dan wel, zo het de inwendige of de uitwendige veiligheid van het land betreft, van de Minister van Binnenlandse Zaken onderscheidenlijk de Ministers van Oorlog en van Marine vereist.

§ 6. *Toelichting op enige artikelen*

Artikel 1. Onder „goederen” zijn ingevolge het eerste lid niet begrepen goud en geld, aangezien hun functie in het

economisch verkeer principieel een andere is dan die van de overige goederen. Bij een eventuele regeling van de in- of uitvoer daarvan zou dan ook van andere grondslagen moeten worden uitgegaan.

Onder invoer en uitvoer wordt ingevolge het tweede lid mede verstaan iedere handeling, die kennelijk rechtstreeks is gericht op het bewerkstelligen daarvan. Deze uitbreiding van genoemde begrippen is opgenomen, teneinde een effectieve bestrijding van overtredingen mogelijk te maken. Zou immers worden volstaan met het strafbaar stellen van feitelijke invoer en uitvoer, dan zouden overtredingen in het algemeen slechts bij het passeren van de douane geconstateerd kunnen worden, hetgeen de wet een te beperkt effect zou geven. Is voorts een ongeoorloofde invoer of uitvoer eenmaal voltooid, dan zal het dikwijls bezwaarlijk zijn daarvan het bewijs te leveren. Het komt daarom gewenst voor ook de handelingen, die de feitelijke voorbereiding van ongeoorloofde invoer of uitvoer ten doel hebben, zoals het ten invoer of uitvoer aangeven van goederen aan de douane, strafbaar te stellen. Geldt dit vooral ten aanzien van de voorbereiding van uitvoer, het moet ook mogelijk zijn de op Nederlands rechtsgebied plaats hebbende voorbereidingen van ongeoorloofde invoer hier te lande tegen te gaan. Ook de handelingen, die de feitelijke voorbereiding van ongeoorloofde doorvoer beogen, dienen strafbaar te zijn. Op deze grond is in het tweede lid ook de doorvoer vermeld.

Bij de definities van „invoer van goederen” en „uitvoer van goederen” in het eerste lid dient „vrij verkeer” te worden opgevat in de betekenis, welke de douane-wetgeving daaraan toekent.

Goederen in entrepots voor buitenlandse goederen bevinden zich daardoor, in tegenstelling tot goederen in entrepots voor binnenlandse goederen, niet in het hier bedoelde vrije verkeer. Een afwijkende regeling dient echter te worden getroffen voor de zogenaamde fabrieksentrepots, welke, als entrepots voor buitenlandse goederen, volgens de douane-wetgeving niet tot het vrije verkeer worden gerekend. Voor de onderhavige wet moeten zij wel tot het vrije verkeer worden gerekend; het derde lid bepaalt dit. „Vrij verkeer” betekent nog niet, dat van economisch verkeer sprake moet zijn. Invoer voor eigen gebruik bijvoorbeeld is dus ook invoer in de zin der wet.

Artikel 4. Opdat met de bijzondere omstandigheden van ieder geval zal kunnen worden rekening gehouden is in het eerste lid bepaald, dat aan vergunningen, vrijstellingen en ontheffingen voorschriften kunnen worden verbonden en dat zij ook onder beperkingen kunnen worden verleend. Van deze voorschriften en beperkingen worden in het tweede, derde en vierde lid niet uitputtend enige bijzondere vormen met name genoemd.

Het tweede lid opent de mogelijkheid, voorschriften omtrent de zogenaamde primaire bestemming der ingevoerde goederen te geven. Daaraan kan in sommige gevallen, bijvoorbeeld bij contingentering, behoefte bestaan.

Bij contingenteringsmaatregelen kan het, om manipulaties ter uitschakeling van concurrenten te voorkomen, nodig zijn te waarborgen, dat eenmaal verleende vergunningen ook worden gebruikt. De mogelijkheid daartoe opent het derde lid.

Het vierde lid is opgenomen met het oog op aanvragers, die hier te lande geen vermogen hebben. Bij toepassing daarvan zullen eventuele door de rechter opgelegde boeten op de waarborgsom kunnen worden verhaald.

Artikel 7. Ingevolge het Besluit Regeling In- en Uitvoer 1944 is het mogelijk krachtens dat besluit verleende vergunningen zonder meer in te trekken. Het komt de ondergetekenden gewenst voor deze bevoegdheid tot het intrekken van vergunningen en ontheffingen ook in de onderhavige wet op te nemen, doch haar in het belang der rechtszekerheid te beperken. Intrekking van een vergunning of een ontheffing zal ingevolge het eerste lid van dit artikel eerstens mogelijk zijn, indien de ter verkrijging daarvan verstrekte gegevens

dusdanig misleidend waren, dat, indien de juiste omstandigheden volledig bekend waren geweest, op de aanvraag een andere beslissing zou zijn genomen; een regeling, als is opgenomen in enkele in de laatste tijd tot stand gekomen wettelijke regelingen, zoals de Vestigingswet Bedrijven 1954 en de Bedrijfsvergunningenwet 1954.

De bijzondere aard der materie brengt echter mede, dat intrekking ook van bepaalde groepen vergunningen of ontheffingen mogelijk moet zijn, indien dringende beleidsredenen, die uit buitengewone omstandigheden voortvloeien, dit eisen. Daarom is in het tweede lid aan de betrokken Minister de bevoegdheid gegeven door hem aan te wijzen groepen vergunningen of ontheffingen op grond van het bestaan van dergelijke buitengewone omstandigheden in te trekken.

Artikel 8. Voor zoveel nodig zij opgemerkt, dat, ingeval overdracht van bevoegdheid aan het bestuur van een bedrijfslichaam heeft plaats gehad, dit bestuur ingevolge artikel 98, eerste lid, van de Wet op de Bedrijfsorganisatie (*Stb.* 1950, K 22) de bevoegdheid op zijn beurt weer aan een ander orgaan van dat lichaam kan overdragen, tenzij de betrokken Minister anders heeft bepaald.

Artikel 9. Het is noodzakelijk het binnenkomen van de op grond van een opgelegde heffing verschuldigde bedragen te verzekeren. De in het onderhavige artikel vervatte regeling strekt daartoe. De door de invordering veroorzaakte kosten zullen op gelijke wijze als bedoelde bedragen kunnen worden ingevorderd.

Artikel 10. De hier getroffen regeling sluit geheel aan bij die van de voorafgaande artikelen, met uitzondering van enkele hier niet passende bepalingen.

Artikel 11. De regeling in dit artikel heeft een andere strekking dan die in artikel 2, tweede lid, onder *b.* In laatstgenoemde bepaling is sprake van heffingen, waarmede verschillende doeleinden kunnen worden nagestreefd; het krachtens het onderhavige artikel te betalen bedrag strekt tot vergoeding van de kosten van de uitvoering der wet.

Artikel 13. Aangezien de beoordeling of een vergunning of ontheffing kan worden verleend, veelal uitsluitend zal kunnen plaats vinden aan de hand van de door de aanvrager gegeven inlichtingen, is het naar de mening van de ondergetekenden nodig het verstrekken van onjuiste of onvolledige gegevens te verbieden. Een overeenkomstige bepaling komt in de hierboven bij de toelichting op artikel 7 genoemde wettelijke regelingen voor.

Artikel 14. In het aan de Wet op de economische delicten (*Stb.* 1950, K 258) ten grondslag liggende systeem past, dat overtredingen van de onderhavige wet, evenals die van het Besluit Regeling In- en Uitvoer 1944 en het Monopoliebesluit Voedselvoorziening economische delicten zullen zijn.

Artikel 17. De hier getroffen overgangsregeling houdt rekening met het feit, dat voor de invoer en uitvoer van landbouwproducten thans veelal een dubbele vergunning is vereist, waarbij dan de voorschriften en beperkingen niet aan de vergunning krachtens het Besluit Regeling In- en Uitvoer 1944, maar aan de vergunning krachtens de Landbouwwet worden verbonden.

De Minister van Economische Zaken,

De Minister van Landbouw, Visserij en Voedselvoorziening,

De Minister van Buitenlandse Zaken,

De Minister zonder Portefeuille,

De Minister van Binnenlandse Zaken,

De Minister van Financiën,

De Minister van Oorlog en van Marine,

De Minister van Wederopbouw en Volkshuisvesting,

De Minister van Verkeer en Waterstaat,

De Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid,

